

սին մէջ: Եւ ստուգիւ այդ գերագոյնը զըր- իրենց բնական ոճով և այսպէս առիթ
քերու, բաց ի շտեմարանն ըլլալէ Աս- կ'ընծայեն մեզի ուսումնասիրութեան՝ ըլ-
տուծոյ խօսքին առ մարդիկ, է միանգա- լայ իրենց հնութեան, ըլլայ ուրիշ ո՛ր և է
մայն բով մը մարդկային կենցաղի զանա- տէսակէտով, ինչպէս է մեզի համար հոս
զան երեւոյթներուն, որոնց հետ ամբողջ յատկապէս լեզուականը՝ Աստուածաշունչի
բնութիւնը ու տարերքն է որ կու գան հայացման աղերսով:

Հ. Ս. ՖԵՐԱՆՅԱՆ

ԸՍՏ ԹԱԼԱՄՈՒՏԻ

ԲԲ Աստուած մարդոս հողից ստեղծեց,

Հաւաքեց հողը երկրի չորս կողմից.

Առաւ հարաւից, հիւսիսից առաւ,

Եւ արեւելքից եւ արեւմուտքից

Որպէս զի մարդը, ոչոք որ դեզերէ.

Ամեն տեղ իրեն զգայ իր երկրուն,

Եւ երբ որ յոգնի, եւ մահը բերէ.

Նրա անյագորդ տենչանքներուն վերջ,

Ամենուր լըսէ ձայնը մայրական. —

« Արի, որդեակ իմ, հանգչիր գրկիս մէջ »:

Ա. Ի. ԲՍԱՀԱԿԵԱՆ

ԱՅԼԱԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

ԱՆԴԻՍԱՒՈՐ ոչ տրիսագին քայլերով
Կը բարձրանար Թարորական լեռն Յիւտա.
Հագիւ երեք աշակերտներն երկիւղով
Կը դիտէին այդ հեռաւոր մեզն ոչ յոյս:

Եւ նա կ'երէր արշարոյսին յանդիման,
Կը խաւարէր աշխարհն անոր ետեւէն.
Խոյս կու տային հորիզոններն անասնման
Ու կը տիրէր ամայութիւնն համօրէն:

Մերկ էր Տաճարն իր փառքերէն հոգեւոր
Եւ Սինայի ամպն էր առանց Աստուծոյ,
Որովհետեւ իսրայէլէն կամակոր
Մեկնեցաւ Տէրն իր Հօրը հետ խօսելու:

Կ'երբար Յիւտա ոչ կ'արտասուէր որ մարդիկ
Զինքն ստեղին հըրաշքներէն ձանձրացած.
Որ պաշտելով տարփանքն ոսկի գեղեցիկ
Հաւածեցին զինքը լեռնէ լեռ քաղցած:

Մինչ ինքն անոնց ներողամիտ գրթութեամբ
Թոյլ կու տար միշտ որ հըպէին պիղծ ձեռքով.
Երբ կը խօսէր մեղաւորին քաղցրութեամբ,
Աստուածոչիւնն իր քանդեցին կասկածով:

Կ'երէր հիմա ձանքաներէն արիւնտ
Ոչոք բիշրաւոր ըսպանեցին մարգարէ.
Ոչոք ոչ երբեք տապաւնակի յոյսն աղօտ
Ճառագայթեց ոչրախոշքեան մ'առաւօտ:

Կը շրջային ոտքերուն տակը Փրկչին
Գորշ օձերու խաւարաններ լըպրծուն,
Ու կը բախէր բախառական խեղ քամին
Իր սուրբ դէմքին և սրտին խոնջ հեքքերուն:

Անցաւ յետոյ Գերսեմանին մըրագգաճ
Ո՛ր նայեցաւ Գողգոթային հառաչով.
Որունց վըրայ Յոշայի ստուերն էր ինկած
Լապտերներո՛ւ և խաւարի հաւթոյրով:

Որչափ յերան կը մերձենար հեգօրէն՝
Կը փեռէկէր յոյսն եօթներորդ երկրնքի.
Ե՛ւ որոտմանն ու սարսափի փոխարէն
Կ'իշխէր խաղաղ դէմքը պայծառ Յիսուսի:

Հաւատարիմ երիւարի պէս Թաքոր
Խոնարհեցոց իր լայն գրչոյսն ապաշէր,
Ե՛ւ երկրնքի և երկրի մէջ հեռաւոր
Կանգ առաւ հոն Յիսուս յոգնած, կարեւր:

Երբ վերացաճ քափեց փոշին ոտքերուն,
Աչքերուն մէջ, և փառքերուն աշխարհի,
Հիագարնոր սատափ բոցերն ամպերուն
Զայն պատեցին լայն թեւերով հրեշտակի:

Ո՛ր ոք այնտեղ տրիւնդ ու պիղծ արարած
Պէտք էր Անոր աստուածոյթիւնը տեսնել.
Թեպէտ տրկար մարմին ունէր հողման
Բայց ո՞վ կըրնար յոյսէն ձերմակը զատել:

Առանց խռնկի, առանց երկար աղօթքի
Զբարբացաւ դէմքն արեւէն աշէի,
Պատմոճանէն յոյսն նման եղկ կաթի
Վար կը հոսէր յերան վըրայ երջանիկ:

Գրչոյսն իր ծանր ընդդէմ մետաքս ամպերուն
Ե՛ւ յի աչքերն երկինքներո՛ւ պայծառով,
— «Հայր իմ, գոչեց, աշանիկ եմ, խօսէ՛ Դուն,
«Աստուածօրէն խօսէ՛, խօսէ՛ բոցերով»:

Խաւարներէն եկած եմ եւ լեռնէ լեռ
Աստուածոյթեամբքս հողին հետ խառնըւած
Զորս հողմերուն տըշի սիրոյդ հըրաւէր
Բայց առեցին, առեցին զիս կոշրացած:

Խենթ կոչեցին, քեղդեքոյ մոյեգնած՝
Որովհետեւ Աստուած էի հրաշագործ.
Ե՛ւ տաճարիդ մէջ քահանան քարծրացած
Դատաւարտեց զիս մեռնելո՛ւ տիգախոց:

Երբ հաց տոշի՝ գիտու հողէ քագ դըրին,
Կոյրին աչքերն երբ զօրոքեամբքս քացի՝
Գաշիւեացի անշուք հիւս մ'է՛ ինձ ըսին,
Որ կ'անուանէ զինք Աստուծոյ մը Որդի:

Դեռ միկնէր երբ այսպէս լըքոճաճ ու հըգօր
Պիտի շրջիմ անապատէ անապատ,
Դեռ միկնէր երբ խաղաղոյթիւնդ երկնաւոր
Պիտի պատմեմ իսրայէլին անհաւատ:

Աշխարհն հիմա քանտ մ'է անձնչ ու մըրին,
Հայր, կանչէ՛ զիս արքայոյթիւնդ տեղաշի
Ո՛ր պըսակէ՛ զիս փառքերովն առաջին
Զոր ունէի նախ քան աստղերն ու արփի:

Հագար անգամ եղբայրացած եւ վըշտին
Իրենց համար քեզ երկրնքէն կանչեցի,
Բայց անոնք սին աշանդոքեանց ու տաշին
Կապոճաճ էին՝ իբրեւ զաւակ Մովսէսի:

Երբ կ'ելլէի Սիոնի լեռն առանձին
Երոշաղէմն աչքիս առջեւն աղմուկով,
Դո՛ւ գիտես թէ այդ ապերախտ քաղաքին
Ո՛րքան արցնէր եւ քափեցի ողբալով:

Զայնէ՛ երկրին, հրաման տոշր հին գրքերուն
Որ հաւատան կենարարին Հագարո՛ւ,
Թէ մեկը նոյնն եմք, եւ միասին Ես ու Դուն
Ըստեղծեցինք տիեզերքներն այս անհուն»։ —

Իսկ հայրն Աստուած թեւերուն մէջ բոցեղէն
Մովսէսներո՛ւ և Լուսամիր Եղիայի
Դըղդղեցոց հեռուն աշխարհն հիմերէն.
«Լըսէ՛ երկիր, դա՛ է որդիս սիրելի»

Լոռ էր երկիրն, մետաքս ամպերն իր ուսին
Կը դարպասէր հրեշտակին հետ տիւրոյթեան
Ե՛ւ հեշտանքի գիւղոյթեամբ քերկրագին
Նա լըղմեց Աստուծոյ խօսքն յաշիտեան:

Մըշոյի պէս ամպ ու տեսիլ հեռացան
Թաքորն էր մոշր, լեռներո՛ւ մէջ անձանաչ.
Ե՛ւ հեռուն ինչպէս ձերմակ մեճ շոշան
Կ'իջնէր Յիսուս աշէի վեճ քան առաջ: